

PROGRAMMANUS

PRODUCENT: JUDIT FRENKEL
BESTÄLLNINGNUMMER: 103176/RA2

MODERNA SPÖKHISTORIER - FINSKA

NYKYPÄIVÄN KUMMITUSTARINOITA

Roskakontin hirviö

Teen ekstratöitä ruokakaupassa. Se on hyvä tapa tienata omaa rahaa viikonloppuisin.

On ilta, ja kauppa menee kiinni. Heitämme Sannan kanssa vanhat ruuat ja hedelmät kaupan takana olevaan konttiin.

Kontti haisee vanhoilta jätteiltä. Sitä ei tyhjennetä melkein koskaan. Se on todellakin mega-ällöttävä.

En kuitenkaan valita. On hienoa kun on töitä.

Ja siellä olen oppinut tuntemaan Sannan. Hän on yksi parhaista ystäväistäni.

Kauppias antaa minulle ja Sannalle roskien viemisen lisäksi muitakin tehtäviä.

Puramme tavaroita hyllyyn ja istumme kassalla. Saamme tehdä kaikenlaista mahdollista.

Hyi olkoon! Kontti haisee mädäntyneeltä. Haju ällöttää. Joudun pidättelemään oksennusta. Jätteet melkein pursuavat yli reunojen.

"Ajattele, jos se onkin totta, että Andersson ei koskaan tyhjennä tätä konttia",
Sanna nauraa.

"Äh, sehän on mahdotonta. Silloinhan roskat tulvisivat yli laitojen", vastaan.
"Mutta en ole koskaan nähnyt kenenkään tyhjentävän sitä", Sanna sanoo.
En ole minäkään.

Andersson on kaupan omistaja. Hän on tunnetusti saita. Hän väittää, että
kontin tyhjentäminen maksaa muka liikaa. Joskus hän jopa haluaa, että
myymme vanhaa ruokaa. Mutta siihen emme suostu.

Kuulemme äänen ensimmäisen kerran kahvitauolla istuessamme.

Kolkko kolahdus kontista.

"Teitkö sinä tuon äänen?" Sanna kysyy.

"E-een", vastaan. "Kontin takana on varmaan joku."

"Haloo? Onko siellä joku?" huudan.

Kukaan ei vastaa.

"Ajattele, jos ääni tuli kontin sisältä", Sanna sanoo. "Jos siellä todellakin on
joku!"

Katsomme toisiamme.

"Näytät siltä kuin pelkäisit", Sanna naurahtaa yrittäen näyttää rauhalliselta.

"Itse näytät siltä kuin olisit nähnyt aaveen", vastaan.

Yritämme tapauksen jälkeen pysytellä Sannan kanssa kaukana kontista.

Mutta yhtenä päivänä se ei käykään päinsä.

Saamme tehtäväksemme heittää pois roskia ja vanhoja hedelmiä.

"Näytät hieman kalpealta. Ei kai sinua pelota?" Sanna kiusoittelee.

"Ehkä vähän", vastaan ja nielaisen.

Yritän pitää kiirettä. Heitän vielä viimeisen laatikon.

"Okei, olemme melkein valmiita", Sanna sanoo.

"Kuulitko? Mikä ihme se oli?!" Sanna kysyy kauhistuneena.

"Mikä?" vastaan ihmeissäni.

"Kontista kuului ääni", Sanna sanoo. "Etkö muka kuullut sitä?"

"Ehkä se oli äsken heittämäni banaanit", vastaan.

"Ei, se ääni ei lähtenyt banaaneista." Sanna on aivan tosissaan. "Kontissa on jokin!"

Peräännymme pari askelta.

Tuossa kontissa on selvästikin jotain omituista. Ihan varmasti.

Olemme melkein valmiit.

Enää muutama roskapussi jäljellä.

Sanna tekee yhden erikoistempuistaan.

Hän tekee kärrynpyörän heittäessään pussin konttiin.

Minua naurattaa. Temppu näyttää joka kerta yhtä hauskalta.

"Ja mitähän ihmettä täällä on tekeillä, jos saan luvan kysyä?"

Tunnistan tuon kylmän äänen. Se on kauppias-Andersson.

Andersson tuijottaa meitä silmälasiansa takaa.

"Heitämme vanhoja hedelmiä konttiin, niin kuin sinä käskit", Sanna vastaa.

"Se näytti enemmänkin siltä kuin olisitte tehneet... kuperkeikkoja",

Andersson ärisee.

"Kontissa on jotain", Sanna sanoo päättäväisenä. "Siellä sisällä on jokin, joka jyskyttää ja pitää ääntä."

"Höpö-höpö. Minun kontissani ei jyskytä mikään", Andersson vastaa.

"Kuulette omianne!"

"Se on totta! Olemme kuulleet kolkutuksen monta kertaa", vakuutan.

"Kuvittelette vain. Kontissani ei ole kuin vanhoja jätteitä."

"No niin. Jos kaikki jätteet on heitetty, niin sisään töihin siitä sitten", sanoo Andersson ja avaa oven. "Ei ne työt itsestään tule tehdyiksi."

"Olkaa kiltti", pyydämme.

"Ajatelkaa, jos joku on siellä sisällä!"

"Äsh, se on varmasti vain rotta", Andersson vastaa. "Mikä muukaan se voisi olla?"

On lauantai. Olemme Sannan kanssa töissä, kuten tavallista.

Olen varastossa, kun sama kummallinen ääni kuuluu taas kontista. Jokin liikkuu kontin sisällä. Jokin suurikokoinen.

En uskalla katsoa yksin. Haen Sannan katsomaan.

"Jokin koettaa tulla ulos kontista."

"Mitä?" Sanna huudahtaa. "O-oletko varma?"

"Tule!" Revin Sannan ulos kädestä pitäen. "Se oli ihan varmasti se sama ääni."

Pelkäämme kuollaksemme. Emme usko silmiämme. Voiko tämä olla totta!
Kontista tulee jotain ulos. Se näyttää aivan käärmeeltä tai lonkerolta. Se
viuhtoo ilmassa.

Toinen ovi avautuu, ja Andersson tulee ulos.

"Mitä te touhuate?"

Lonkero liikkuu salaman nopeasti. Se kietoutuu Anderssonin jalan ympärille
ja alkaa kiskoa häntä.

Andersson kaatuu rytinällä maahan.

Lonkerot kiskovat häntä hitaasti konttiin.

Sanna tarttuu Anderssonia kädestä ja huutaa:

"Tee jotain!"

Saan idean. Juoksen kiireesti sisään varastoon.

Haen naulapistoolin.

"Okei roskahirviö, antaa tulla!"

Otan polviasennon. Tähtään. Ja ammun.

Ammun, ammun ja ammun.

Lonkero päästää otteensa ja luikertelee takaisin konttiin.

"Nyt Sanna! Sulje kontti, ennen kuin se tulee takaisin", huudan.

Sanna keskittyy tarkkaan. Hänellä on vain yksi mahdollisuus. Hän ottaa
vauhtia ja hyppää kaarella.

Hän tekee kärrynpyörän yhdellä kädellä ja pamauttaa kontin kannen kiinni.

Hän kiittää yli kontin ja tulee alas jalolleen.

”WOW!” minä aplodeeraan.

”Jaahas”, Andersson sanoo. ”Te voittekkin lopettaa tältä päivältä. Saatte palkan ylimääräiseltä tunnilta. Se oli oikein mallikasta työtä.

Minun pitää nyt mennä tilaamaan joku hakemaan tämä kontti. Sitä ei olekaan koskaan vielä tyhjennetty.”

Meitä Sannan kanssa hymyilyttää.

”Haluatko elokuvaan?” minä kysyn.

”Vain jos mennään katsomaan komediaa”, Sanna vastaa.

”Olen saanut tarpeeksi kauhua tälle päivälle.”

Sanasto/Ordlista

tienata	<i>tjäna</i>
kontti	<i>container</i>
saita	<i>snål</i>
kieltäytyä	<i>vågra</i>
tehtävä	<i>en uppgift</i>
kalpea	<i>blek</i>
heittää pois	<i>slänga</i>
tuijottaa, mulkoilla	<i>blänga</i>
kuperkeikka	<i>en kullerbytta</i>
lonkero	<i>en tentakel</i>
kietoutua ympärille	<i>vira sig runt</i>
kauhu	<i>skräck</i>